

Őszi túra

Zala-Érd - Zalakaros

Mosolygás

arcok, izgatott tekintetek kápráztak felénk a buszmegállóba. Szállingóztak..., de nem mint házipók, hanem mint cserkészek. Bár az időjárás borongás volt, kedvünket nem szeghette. Sőt, a friss levegő jó hatást gyakorolt az állmoskás arcokra.

Nekivágtunk a vadregényes tájnak, de nem sokáig bártuk, hiszen korgó gyomrokra lettünk figyelmesek. Mindenki előkapta otthonról csomagolt, finom elemzésiáját, és addig nem tárgáltott mellőle, máig el nem fogyasztotta. Voltak, akik gyorsabban bekapkodták a falatokat, és elindultak felderíteni a hegyhátat. Találtak ott mindenféle jó: szedret, csipkebogyót, kártyát és diót, plusz egy elhagyatott házikót

Csomagunkat újra a hátkra véve a legkisebbekkel az élen tovább bandukoltunk. Ekkorra csapatunk már nem rendezett hordóban, hanem inkább nyájhoz hasonlóan masírozott tovább a hárhedt szőlő lőpcsők irányába (mire felértünk a tetejére, kiderült, hogy 123 lőpcsőfokon vagyunk túl J). Az izmos lőpcsők után elértünk a szánkóba, már nem volt há, de a gy is élvezte. Valaki szaladt, valaki pedig ávatosabb lőptekkel indult neki a mezőnek. Elkezdett csapni a víz az eső és a víz új talakult tőzet okád, piros sárgánnyai. Ástaközben megalakult a Gumichello-sok szállvetsége, hisz ahány pocsolya volt és ahány mocsár, nem hagyhatták ki a gumicsizmás dagonyázók

Mivel a hangulat a tetőfokra hígott, a lányok a zalakarosi kilátást ostromolták meg, máig máisok a pizzát várva, szakácsos juttatással mállták az időt. A fiókban, ja, és persze Virágban, még a tőra után is pezsgett az energia, a gy a British-bulldog pont időben érkezett. Csakogy, mint a pizza, mert mikor megpillantották a pizzát hozó kis, fehér kocsi, már szaladtak is lefelé a domboldalon. A sor a rákot káprázepőig kágyázott. Az ázletes pizzák után elögedetten kezdtek el a szájháborút, amelyben a kők és a piros csapat erőmes csatába kezdett a zászlók felkutatásáért. A juttatásokot egy bikázás zárta, majd káprázatos bőséget vettünk a buszmegállóban egymástól...

Bár az idő tönyleg rossznak ágázkezett, a dölutánt mégis verőégyes napsütésben élvezhettük. Apróbb balesetek tártátek, de Isten megvált bennünket a nagyobb sárálóléktől, és olyan kalandot adott számunkra, amit reméljük, hogy sokáig a szá-vánkben őrizünk majd.

â€ŽAzt hiszem, tábbet kőne tőrájznunk!"

Â

VÃjrnagy Anna Ã©s TÃ³th Eszter